

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. OSS-12285/2019-ERU

V Jihlavě dne 15. září 2020

Č. j.: 12285-16/2019-ERU

R O Z H O D N U T Í

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 91/5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o PoZE“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou OSS-12285/2019-ERU, ve věci sporu mezi obchodní společností KRPA PAPER, a.s., se sídlem Nádražní 266, 543 71 Hostinné, IČO: 27537820, a obchodní společností ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín-Děčín IV-Podmokly, IČO: 24729035, o zaplacení peněžité částky 12.696.218,37 Kč z důvodu vydání bezdůvodného obohacení včetně příslušenství, podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

rozhodl takto:

I. Návrh na zahájení řízení, podaný obchodní společností KRPA PAPER, a.s., se sídlem Nádražní 266, 543 71 Hostinné, IČO: 27537820, o uložení povinnosti obchodní společností ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín-Děčín IV-Podmokly, IČO: 24729035, do 15 kalendářních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí:

1. zaplatit peněžitou částku v souhrnné výši 12.696.218,37 Kč,
2. uhradit zákonný úrok z prodlení ve výši 7,05 % ročně z jednotlivě specifikovaných částek (v souhrnu představujících 12.696.218,37 Kč), jdoucí od 12. srpna 2014 do zaplacení, včetně nákladů spojených s uplatněním jednotlivých pohledávky ve výši 1.200 Kč,
3. nahradit náklady řízení;

s e z a m í t á .

II. Obchodní společnost KRPA PAPER, a.s., se sídlem Nádražní 266, 543 71 Hostinné, IČO: 27537820, je povinna obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín-Děčín IV-Podmokly, IČO: 24729035, k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta (ev. č. ČAK 08077), nahradit náklady řízení ve výši 4.719 Kč, a to do tří dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetickému regulačnímu úřadu (dále též „ERÚ“) byl dne 22. listopadu 2019 ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem na základě usnesení č. j. 17 Co 297/2018-163 ze dne 27. února 2019, které nabylo právní moci dne 3. dubna 2019, postoupen soudní spis (vedený pod sp. zn. 18 C 206/2016) ve věci sporu mezi obchodní společností KRPA PAPER, a.s., se sídlem Nádražní 266, 543 71 Hostinné, IČO: 27537820 (podle okolností dále též „žalobce“ či „navrhovatel“), zastoupené na základě plné moci Mgr. Martinou Nyklovou, advokátkou ev. č. ČAK 12883, se sídlem Horní Branná 25, 512 36 Horní Branná, a obchodní společností ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín-Děčín IV-Podmokly, IČO: 24729035 (dále též „žalovaný“ či „odpůrce“), zastoupenou na základě plné moci Mgr. Radkem Pokorným, advokátem (ev. č. ČAK 08077) v Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, IČO: 24225029, týkajícího se zaplacení peněžité částky (původně) v souhrnné výši 14.757.616,59 Kč, následně ovšem ponížené na 12.696.218,37 Kč s příslušenstvím.

Vzhledem k obsáhlosti podání činěných každým z účastníků řízení, se v rámci této části rozhodnutí popisného charakteru ERÚ omezí pouze na uvedení základních skutečností, a vnesenou argumentací se podle okolností (na základě výsledku posouzení otázek založení rozhodovací pravomoci, věcné legitimity apod.) bude podrobně a detailně zabývat až v rámci vlastního posouzení věci, protože by to bylo na újmu přehlednosti rozhodnutí.

V rámci vylíčení rozhodujících skutečností žalobce konstatoval, že je držitelem licence na výrobu elektřiny, který si vyrobenou elektřinou částečně pokrývá vlastní spotřebu elektřiny, v ostatním elektřinu nakupuje od jiných subjektů. Žalobce je taktéž držitelem licence na distribuci elektřiny opravňující jej k provozování lokální distribuční soustavy. Co se týče elektřiny vyrobené a spotřebované přímo žalobcem, tento akcentoval, že ohledně daného objemu elektřiny nedocházelo k distribuci ze strany žalovaného, neboť služba distribuce byla poskytována toliko k elektřině nakupované.

Žalobce uvedl, že jako provozovatel lokální distribuční soustavy se žalovaným (jako provozovatelem regionální distribuční soustavy) uzavřel dne 15. září 2011 „Smlouvu o úhradě pevné ceny za decentrální výrobu a úhradě systémových služeb a ostatních regulovaných poplatků“ č. 172S/0071/LDS/11 včetně příloh 1 až 6 (dále též „smlouva“). Předmětem tohoto závazku byla mj. povinnost žalobce hradit žalovanému cenu za ostatní regulované složky za elektrickou energii vyrobenou žalobcem a jím přímo spotřebovanou bez použití regionální distribuční soustavy, a to v souladu s cenovým rozhodnutím ERÚ.

Žalovaný na základě smlouvy vystavil za období od 1. ledna 2013 do 30. září 2013 žalobci celkem devět samostatných faktur, ve kterých vyúčtoval složku ceny nazvanou jako „Cena příspěvku na OZE + KVET - VÝROBA“. Šlo o složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny (dále též „příspěvek“). Žalobce předmětné faktury řádně a včas uhradil, protože se domníval, že žalovaný postupoval (příspěvek účtoval) v souladu s právními předpisy.

Žalobce však následně zaznamenal, že v jiném případě, avšak v rámci věcně identické problematiky, bylo ERÚ rozhodnuto ve prospěch provozovatele distribuční soustavy, kterýžto příspěvek za lokální spotřebu elektřiny výrobců za inkriminované období roku 2013 neúčtoval.

V daném kontextu žalobce dovedl, že jako vlastník lokální distribuční soustavy, jenž si elektřinu nejen sám vyrobil, nýbrž také přímo spotřeboval, aniž by ji tedy dodal do distribuční soustavy žalovaného, neměl v rozhodném období povinnost danou složku ceny (příspěvek) hradit žalovanému, který se tím bezdůvodně obohatil.

Žalobce obsírně rekapituloval dotčenou relevantní právní úpravu, na jejímž základě dospěl k závěru o neexistenci povinnosti hradit složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny na své straně, a to ve vztahu k množství elektřiny podřaditelné pod pojem lokální spotřeba výrobců.

Žalobce proto dne 21. července 2014 zaslal žalovanému výzvu k úhradě částky 14.757.616,59 Kč, následně pak též předžalobní výzvu ze dne 5. dubna 2016, ovšem zcela bezúspěšně.

S ohledem na výše uvedené se tak žalobce obrátil na soud s návrhem na vydání platebního rozkazu s požadavkem na: (i) zaplacení peněžité částky 14.757.616,59 Kč z důvodu bezdůvodného obohacení (souhrn jednotlivých požadovaných částek), následně z důvodu částečného zpětvzetí ponížené na 12.696.218,37 Kč, (ii) přiznání zákonného úroku z prodlení ročně ze specifikovaných částek včetně úhrady nákladů spojených s uplatněním jednotlivých pohledávek, a (iii) přiznání nákladů řízení; to vše do 15 dnů od doručení platebního rozkazu.

Žalovaný k podanému návrhu následně mj. uvedl, že peněžité částka, jíž se žalobce domáhá, nemůže představovat bezdůvodné obohacení, neboť žalovaný touto částkou ani nedisponuje, když peněžní prostředky postoupil operátorovi trhu, a část tvořící daň z přidané hodnoty pak ve formě úhrady daně odvedl do státního rozpočtu. Žalovaný byl tudíž pouhým prostředníkem mezi žalobcem a operátorem trhu ve struktuře subjektů podílejících se na administraci podpory.

Žalovaný rozvedl, že ve své podstatě nemůže být věcně legitimovaným subjektem, neboť judikatura Nejvyššího soudu (např. sp. zn. 33 Odo 477/2003) v případech bezdůvodného obohacení dovedla nutný předpoklad získání majetkového prospěchu na straně obohaceného, k čemuž v posuzovaném případě prokazatelně nedošlo.

Žalovaný se taktéž obsírně vyjádřil k účelu zakotvení povinnosti hradit příspěvek a v daném kontextu s přihlédnutím k historickému výkladu dovedl, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod předmět příspěvku též lokální spotřebu výrobců elektřiny, byť připustil jistou nejasnost v zákonné dikci. Vedle toho žalovaný poukázal na svoji dobrou víru, potažmo veřejný zájem. Závěrem žalovaný vznesl požadavek na zamítnutí žalobcem uplatněného nároku a přiznání náhrady nákladů řízení.

Okresní soud v Děčíně rozsudkem č. j. 18 C 206/2016-129 ze dne 26. února 2018 žalobcem uplatněný nárok zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

Proti výrokové části rozsudku brojil žalobce odvoláním. V rámci řízení o odvolání následně Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 17 Co 297/2018-163 ze dne 27. února 2019 vydaný rozsudek zrušil, řízení zastavil, a rozhodl o postoupení věci ERÚ, přičemž žádnému z účastníků soudního řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OSŘ“), mj. platí, že nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení)

zůstávají přitom zachovány.

Energetický regulační úřad následně přípisem č. j. 12285-3/2019-ERU oznámil účastníkům pokračování řízení před správním úřadem.

Odpůrce setrval na závěru, že právní úprava v rozhodném období byla jednoznačná a vyplývala z ní povinnost hradit příspěvek i ve vztahu k lokální spotřebě výrobců elektřiny. V daném kontextu odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího soudu, vydaný pod sp. zn. 32 Cdo 3744/2017, v němž byl vysloven závazný právní názor, že zákonná povinnost hradit příspěvek platila též ve vztahu k lokální spotřebě elektřiny.

Odpůrce byl přesvědčen o neexistenci důvodu, pro který by se subjekty, u nichž k vlastní spotřebě elektřiny dochází, neměly na spolufinancování systému podpory podílet. Odpůrce taktéž poukázal na okolnost, že ERÚ do vzorce pro výpočet regulovaných cen pro rok 2013 zahrnul veškerou spotřebu elektřiny, tj. včetně lokální spotřeby výrobců elektřiny.

Odpůrce se taktéž obsírně vyjádřil k vlastní spotřebě elektřiny výrobců elektřiny. Co se týče vzneseného požadavku na přiznání úroků z prodlení, odpůrce z procesní opatrnosti poukázal na veřejnoprávní charakter povinnosti platit příspěvky, což značí, že je nelze s úspěchem požadovat.

Odpůrce taktéž zdůraznil, že mezi navrhovatelem a odpůrcem jde o soukromoprávní vztah, kdy ani jeden ze subjektů není nadán pravomocí cokoli druhému účastníku právního vztahu vnucovat. Ingerence státu do vztahu vstupuje formou regulace cen. Odpůrce odkázal taktéž na rozhodnutí č. j. Konf 45/2017-14, ve kterém zvláštní senát jednoznačně konstatoval, že jde o vztah soukromoprávní. Z uvedeného důvodu potom argumentaci navrhovatele použitím zásad *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, které jsou příznačné pro vrchnostenské vztahy, považoval za lichou.

Odpůrce opětovně poukázal na skutečnost, že v jeho případě není naplněna hypotéza skutkové podstaty bezdůvodného obohacení, neboť příspěvkem nemohl disponovat podle libosti. Navíc ani nebyl jeho adresátem, neboť příjemcem plnění byla osoba odlišná, totiž operátor trhu. V případě odpůrce tak nelze uvažovat o pasivní věcné legitimaci.

Vzhledem k uplatněné argumentaci odpůrce požadoval zamítnutí návrhu na zahájení řízení v celém rozsahu a přiznání náhrady nákladů řízení.

Navrhovatel následně argumentoval nejednoznační právní úpravou. Dle přesvědčení navrhovatele je nicméně třeba z dotčené právní úpravy výkladem dovodit závěr o absenci povinnosti úhrady příspěvku ze strany navrhovatele. Navrhovatel rozvedl, že povinnost hradit příspěvek má veřejnoprávní povahu, když ve své podstatě jde o platbu obdobnou dani. Potom je třeba respektovat specifika tohoto vztahu, např. pokud je záměr zákonodárce vyjádřen nejasně, nesmí jeho pochybení jít k tíži adresátů právní normy. Navrhovatel zdůraznil, že správní orgány ani soudy nemají pravomoc nahrazovat nedostatky právní úpravy svými rozhodnutími v neprospěch daňového subjektu nebo úvahami *de lege ferenda*.

Co se týče námitky o nedostatku pasivní věcné legitimace, navrhovatel z okolnosti, že odpůrce peněžité částky v minulosti skutečně obdržel, dovozuje naplnění skutkové podstaty bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. prosince 2013, protože dle závěrů judikatury povinnost vydat, co bylo bez právního důvodu získáno, stíhá adresáta plnění. Pokud nabude dodatečně spornou hodnotu jiný subjekt, povinnost vydat přijatý prospěch na něj nepřechází, neboť závazkový vztah z bezdůvodného

obohacení se utváří jen mezi tím, kdo se obohatil, a tím, na jehož úkor k obohacení došlo.

Navrhovatel proto nadále setrval na důvodnosti návrhu na zahájení řízení a požadoval autoritativní uložení jím uplatněných povinností odpůrci.

Odpůrce opětovně poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3744/2017, resp. tam obsažený závěr o existenci povinnosti hradit příspěvek ve vztahu k lokální spotřebě elektřiny též pro období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013. Odpůrce akcentoval významnou úlohu Nejvyššího soudu jako subjektu povoláného ke sjednocování judikatury nižších soudů, protože daná problematika byla obecnými soudy v minulosti vykládána rozdílně.

II. Posouzení věci

Obecně je předmětem řízení uplatněný nárok, který je vymezen petitem a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž určitý subjekt svůj nárok zakládá. Předmětem tohoto řízení je uplatněný nárok zformulovaný v petitu, kterým se navrhovatel po odpůrci domáhá: (i) zaplacení souhrnné peněžité částky ve výši 12.696.218,37 Kč, (ii) úhrady zákonného úroku z prodlení ročně z jednotlivých specifikovaných částek včetně nákladů spojených s uplatněním jednotlivých pohledávek ve výši 1.200 Kč, a (iii) náhrady nákladů řízení; to vše do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Co se týče navázání pariční lhůty, je třeba akcentovat, že navrhovatel v rámci petitu obsaženého v elektronickém platebním rozkazu požadoval splnění povinnosti do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu. Energetický regulační úřad vnímá rozdíl mezi procesními úkony, tj. elektronickým platebním rozkazem na straně jedné, a rozhodnutím na straně druhé (např. absence nutnosti vyjádření protistrany, potřeba ne/odůvodněnosti opravného prostředku apod.). V případě pariční lhůty nelze vycházet z počátku navázaného navrhovatelem k okamžiku doručení rozhodnutí, nýbrž lhůtu k plnění je třeba navázat k okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí, proto byl výrok I. (byť zamítavý) adekvátně přetransformován.

Navrhovatel je mj. držitelem licence na výrobu elektřiny č. 110806042 a licence na distribuci elektřiny č. 120806043. Odpůrce naproti tomu je držitelem licence na distribuci elektřiny č. 121015583. Mezi navrhovatelem a odpůrcem byla uzavřena smlouva o distribuci č. 11_VVN_4_02917190 ze dne 30. prosince 2010. Mezi účastníky řízení byla taktéž uzavřena smlouva č. č. 172S/0071/LDS/11 o úhradě pevné ceny za decentralní výrobu a úhradě systémových služeb a ostatních regulovaných poplatků.

Odpůrce v rozhodném období vystavoval navrhovateli periodické faktury za dopravu elektřiny (např. daňový doklad č. 0000001000313760 za fakturační období od 1. srpna 2013 do 31. srpna 2013). Navrhovatel příspěvek hradil odpůrci a tento je následně poukazoval na účet operátora trhu. Došlo tedy k přesunu majetkových hodnot z navrhovatele (nejprve) do sféry odpůrce a posléze operátora trhu.

Podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona mj. platí, že ERÚ rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů.

Podle § 52 odst. 2 zákona o PoZE platí, že ERÚ rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory.

Jak bylo úvodem zmíněno, řízení původně vedené před soudem bylo zastaveno a věc postoupena správnímu úřadu. Uvedené však nevyklučuje povinnost orgánu aplikujícího právo posoudit otázky věcné příslušnosti z úřední povinnosti jako podmínku řízení.

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení č. j. Konf 45/2017-14 ze dne 15. ledna 2019 mj. dovedl, že *„pravomoc ... rozhodovat spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem č. 165/2012 Sb. nebo sjednané na základě tohoto zákona ... není omezena jen na případy, kdy jedna ze smluvních stran splnění této povinnosti odmítá, ale dopadá na všechny spory, kde je rozporována povinnost k peněžitému plnění z titulu smluvního ustanovení sjednaného na základě zákona.“*

Obdobně byla zvláštním senátem pro rozhodování některých kompetenčních sporů shledána a přiznána věcná příslušnost ERÚ ve věcech bezdůvodného obohacení v usnesení č. j. Konf 20/2019-13 (spor mezi operátorem trhu a výrobcem elektřiny), v usnesení č. j. Konf 44/2018-11 (spor mezi ČR a výrobcem elektřiny), a dalších.

V posuzované věci nelze dohledat kardinální rozdíly odůvodňující nedostatek věcné příslušnosti ERÚ, neboť jde rovněž o subjekty účastnící se systému podpory, navíc v případě odpůrce pouze o jakýsi prostřední článek ve vztahu mezi operátorem trhu a výrobcem elektřiny, kde příslušnost ERÚ byla zvláštním senátem již shledána a vyslovena. Za tohoto stavu tak ERÚ dovedl příslušnost a pravomoc posuzovanou věc rozhodnout.

Navrhovatel uplatnil nárok na vydání bezdůvodného obohacení (včetně příslušenství) spočívajícího v částečném poskytování příspěvku odpůrci, aniž pro to existoval zákonný základ.

Navrhovatel se domáhá vrácení části příspěvků, které odpůrci zaplatil podle § 28 zákona o PoZE z důvodu, že v době od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 právní předpisy výslovně neupravovaly otázku, zda má být příspěvek hrazen i ve vztahu k tzv. lokální spotřebě, tedy z důvodu, že v relevantním období plnil povinnost uloženou mu zvláštním právním předpisem (co do základu povinnosti platit příspěvek), nikoli však ve správné výši. Jinak řečeno, že o spornou částku přeplatil. Dle navrhovatele se tak odpůrce na jeho úkor bezdůvodně obohatil v důsledku plnění bez právního důvodu. Podstata sporu tedy spočívá v posouzení, zda navrhovatel hradil příspěvky po právu.

Mezi účastníky řízení není sporu o otázkách skutkových. Navrhovatelem uplatněná skutková tvrzení odpůrce nijak nepopírá, spor mezi účastníky řízení vzniká pouze v otázce právní ohledně ne/založení povinnosti hradit příspěvek.

a) Otázka ne/existence povinnosti hradit příspěvek

Energetický regulační úřad má za prokázané, resp. není o tom mezi účastníky řízení sporu, že odpůrce v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 vybíral příspěvek od svých zákazníků, tedy mimo jiné od navrhovatele, též za elektřinu jím spotřebovanou v areálu výroby elektřiny, která nebyla předmětem distribuce v rámci distribuční soustavy provozované odpůrcem.

Takto vybrané částky byly následně postoupeny třetí osobě (operátorovi trhu), jak plyne např. z faktury - zúčtovacího dokladu 1161000455 ze dne 12. března 2013. Celková částka (navrhovatelem však následně ponížená), představující bezdůvodné obohacení, je tvořena

součtem částek odpovídajících vyplaceným příspěvkům, které odpůrce vyúčtoval navrhovateli ve vztahu k tzv. lokální spotřebě v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013, resp. 30. září 2013.

Navrhovatel přiložil faktury, jimiž odpůrce navrhovateli účtoval částky odpovídající příspěvku za období leden až září 2013, a doklady o jejich uhrazení. Z takto fakturovaných a hrazených částek část tvořila platba odpovídající příspěvku ve vztahu k vlastní spotřebě. Odpůrce úhradu těchto faktur nerozporoval.

Navrhovatel přitom pod pojmem vlastní spotřeba rozumí situaci, kdy vyrobená elektřina jím byla následně přímo spotřebována, aniž byla dodána do distribuční soustavy odpůrce, potažmo spotřebována v rámci jím provozované lokální distribuční soustavy, avšak bez použití regionální distribuční soustavy odpůrce.

Navrhovatel má za to, že v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013, resp. 30. září 2013 právní úprava neobsahovala povinnost navrhovatele odvádět odpůrci příspěvek ve vztahu k vlastní spotřebě elektřiny. Podle názoru navrhovatele tím došlo k bezdůvodnému obohacení na straně odpůrce.

S ohledem na vymezené období je třeba aplikovat zákon o PoZE, ve znění účinném do 1. října 2013.

Podle § 28 odst. 1 zákona o PoZE platilo, že operátor trhu má právo na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny a provozní podporou tepla. Tyto náklady jsou operátorovi trhu hrazeny provozovatelem regionální distribuční soustavy a provozovatelem přenosové soustavy z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, a dále z prostředků státního rozpočtu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o PoZE platilo, že operátor trhu účtuje provozovateli regionální distribuční soustavy a provozovateli přenosové soustavy složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a provozovatel regionální distribuční soustavy a provozovatel přenosové soustavy je povinen ji hradit operátorovi trhu. Způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny stanoví prováděcí předpis.

Šlo o jediná relevantní zákonná ustanovení upravující financování podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů v rozhodném období.

Na podzákoné úrovni šlo zejména o vyhlášku č. 439/2012 Sb., o stanovení způsobu a termínů účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny, přepravu plynu, distribuci elektřiny a plynu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, decentrální výroby elektřiny a biometanu a o provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o zúčtování), a především pak o vyhlášku č. 541/2005 Sb., o Pravidlech trhu s elektřinou, zásadách tvorby cen za činnosti operátora trhu s elektřinou a provedení některých dalších ustanovení energetického zákona [dle jejího § 2 odst. 1 písm. g) se lokální spotřebou výrobců rozuměla elektřina vyrobená ve výrobně elektřiny a spotřebovaná tímto výrobcem nebo jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové nebo regionální distribuční soustavy; lokální spotřeba výrobců nezahrnuje technologickou vlastní spotřebu elektřiny].

V této souvislosti pak vyvstala otázka, zda ze zákona o PoZE, ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 1. října 2013, vyplývala povinnost provozovatele regionální distribuční

soustavy (zde odpůrce) zatížit složkou ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů také lokální spotřebu výrobců.

Nejvyšší soud v rozsudku č. j. 32 Cdo 3744/2017-354 ze dne 26. srpna 2019 vyjádřil svůj názor, že v režimu právní úpravy účinné v době od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 byl provozovatel regionální distribuční soustavy povinen hradit operátorovi trhu s elektřinou náklady spojené s podporou elektřinou z podporovaných zdrojů též z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě.

Nejvyšší soud uvedl následující: *„Napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na závěru, že v rozhodném období povinnost k úhradě složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny v žádném zákoně ve vztahu k lokální spotřebě výrobců v areálu výroben stanovena nebyla a nebylo ji možno ze zákona ani výkladem dovodit. Povinnost podílet se na těchto nákladech ovšem nebyla v zákoně č. 165/2012 Sb. explicitně vztážena ani k jakékoliv jiné kategorii spotřeby elektřiny, resp. nebyla výslovně uložena žádným subjektům, a přesto o její existenci nemůže být pochyb. Stěží bylo úmyslem zákonodárce vytvořit takový systém financování výroby elektřiny, ve kterém by nikomu nebyla stanovena povinnost do něj přispívat. Skutečnost, že zákon č. 165/2012 Sb. ukotvil platbu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny jako složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny, nelze přeceňovat a dovozovat z ní samotné bez dalšího tak dalekosáhlé důsledky. Pojetí této platby jako složky ceny za přenos a ceny za distribuci je jen legislativní konstrukce se zvláštním veřejnoprávním účelem, zvolená zjevně (z příslušné důvodové zprávy ani ze sněmovních dokumentů nelze k tomu zjistit ničeho a k věci se nevyjadřuje ani odborná literatura) ve vazbě na to, že to byl právě provozovatel přenosové soustavy a provozovatelé regionálních distribučních soustav, kdo byl v systému pověřen vybíráním příspěvku na podporu elektřiny a jeho odvodem operátorovi trhu, a bylo shledáno technicky proveditelným a účelným, aby byl tento příspěvek povinnými subjekty placen v rámci ceny za přenos a ceny za distribuci, respektive spolu s touto cenou.“*

Zatímco cena za distribuci je dle názoru Nejvyššího soudu kategorií smluvní, ve svém základu soukromoprávní, příspěvek, jenž je podle zákonné konstrukce „složkou“ této ceny, je zcela jiné povahy, není protiplněním za distribuované množství elektřiny či za jiné služby poskytované distributorem, nýbrž jde o povinnost veřejnoprávní povahy, čímž se do jisté míry tento příspěvek podobá dani. Cena za distribuci tu měla ve vztahu k platbám na náhradu nákladů na podporu elektřiny funkci jakéhosi nosiče.

Pro správnost uvedeného názoru podle Nejvyššího soudu podpůrně svědčí též to, že rovněž v režimu zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, jenž byl účinný do 31. prosince 2012, byla platba na úhradu vícenákladů spojených s podporou v § 6a odst. 1 konstruována jako složka ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny, a přitom § 33 Pravidel trhu s elektřinou, ve znění účinném do 31. prosince 2012, výslovně stanovil, že cenu na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny účtuje provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy též za lokální spotřebu výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této soustavě, a provozovatel regionální distribuční soustavy účtuje tuto cenu provozovateli lokální distribuční soustavy ze elektřinu dodanou zákazníkům, jejichž zařízení je připojeno k této lokální distribuční soustavě, včetně lokální spotřeby výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této distribuční soustavě.

Nejvyšší soud dále v tomto rozsudku uvedl, že účelem zákona o PoZE je podpořit využití obnovitelných zdrojů výroby elektřiny a zajistit zvyšování jejich podílu na spotřebě primárních energetických zdrojů. Takto vymezenému účelu zákona taktéž vyhovuje výklad, podle něhož se určení elektřiny, která je povinností k úhradě veřejnoprávní platby zatížena, neomezuje pouze na spotřebu elektřiny dodané v rámci přenosu či distribuce. Účel platby, která spotřebu zatěžuje, je v konečném důsledku spojen s ochranou klimatu a životního prostředí a nesouvisí tedy se způsobem distribuce či přenosu elektřiny, nýbrž právě s existencí spotřeby jako takové. Jde o jistý druh sankce postihující ty, kteří se spotřebou elektřiny podílejí na změnách klimatu a potenciálním poškozování životního prostředí.

Podle Nejvyššího soudu je tedy smysluplný právě takový výklad dotčených ustanovení zákona, který nezakládá neodůvodněné rozdíly mezi jednotlivými spotřebiteli elektřiny jen podle toho, zda je jimi spotřebovaná elektřina dodávána distribuční soustavou nebo ke spotřebě dochází přímo v areálu výroby bez použití distribuční soustavy, když pro takové rozlišování z hlediska konečného (klimatického) účelu právní úpravy neexistuje racionální důvod. O tom, že z hlediska technického takový způsob určování množství zpoplatněné elektřiny a „účtování“ tomu odpovídajících částek složky ceny za distribuci nepředstavuje v rámci systému financování podpory elektřiny problém, svědčí mj. i fakt, že v období před předmětnou částí roku 2013 tato praxe po dobu mnoha let fungovala, a se zpoplatněním lokální spotřeby výrobců v areálu výroby počítala i úprava navazující, když novelou zákona o PoZE s účinností od 2. října 2013 byla v § 28 odst. 4 písm. b) výslovně stanovena povinnost platit cenu na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny též pro výrobce provozující výrobu elektřiny za množství elektřiny jimi spotřebované včetně množství elektřiny spotřebované jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové či distribuční soustavy.

Podle právního názoru Nejvyššího soudu vyplývala provozovateli regionální distribuční soustavy povinnost zatížit složkou ceny za distribuci na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů také tzv. vlastní spotřebu, jestliže se jednalo o spotřebu výrobců v areálu výroby připojených k distribuční soustavě.

Uvedené pak značí, že byla-li povinnost uložena provozovateli regionální distribuční soustavy, ze schématu financování podpory nutně musela být uložena též třetím subjektům (výrobcům elektřiny).

Pakliže tedy odpůrce vybíral od svých zákazníků příspěvek zahrnutý do faktur, jimiž zákazníkům účtoval cenu za distribuci, a odváděl jej operátorovi trhu, činil tak v souladu s § 28 odst. 1 zákona o PoZE, ve znění účinném do 1. října 2013, podle něhož jsou náklady operátorovi trhu hrazeny provozovatelem regionální distribuční soustavy a provozovatelem přenosové soustavy z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny.

Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Nicméně i v případech, kdy nejde o rozhodnutí o vině a trestu a rozhodnutí o osobním stavu jednotlivce, je třeba k právům a povinnostem přiznaným předchozími akty státu, pokud samy byly vydány v podmínkách materiálního právního státu a nebyly zpochybněny řádnými a mimořádnými opravnými prostředky, přistupovat velmi obezřetně tak, aby nebylo zasaženo do dobré víry

a důvěry jednotlivce v rozhodování veřejné moci (podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2366/07 ze dne 26. října 2007).

S ohledem na výše uvedené proto ERÚ akcentuje, že v posuzovaném případě vznikla pochybnost toliko o otázce právní, která byla Nejvyšším soudem již vyřešena. Za tohoto stavu nepřísluší ERÚ se závěrem Nejvyššího soudu polemizovat, protože v průběhu správního řízení nebyla učiněna nová skutková zjištění, ani nedošlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována.

Správní orgán poznamenává, že si je vědom své předchozí ustálené rozhodovací praxe týkající se předmětné problematiky, nicméně respektuje závěry prezentované Nejvyšším soudem v rozsudku č. j. 32 Cdo 3744/2017-354 ze dne 26. srpna 2019. Rada Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí č. j. 09576-25/2018-ERU ze dne 14. ledna 2020 konstatovala, že *„Energetický regulační úřad nebyl účastníkem soudního řízení, v jehož rámci bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 32 Cdo 3744/2017-354 vydáno, tento rozsudek tak není pro Energetický regulační úřad přímo závazný. Zároveň je však Rada toho názoru, že závěry uvedeného rozsudku nelze ignorovat, neboť by to vedlo k absurdním závěrům popírajícím apelační princip soudního přezkumu podle V. části občanského soudního řádu. Jinak řečeno, pokud by Energetický regulační úřad setrval na svých dříve vyslovených závěrech, nutně by při jejich přezkumu v rámci soustavy obecných soudů muselo dojít k nahrazení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu rozhodnutím jiným, které by vycházelo ze závěrů vyslovených Nejvyšším soudem.“*

Energetický regulační úřad uzavírá, že v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 byl navrhovatel povinen odpůrci hradit příspěvky též ve vztahu k vlastní spotřebě elektřiny.

b) Posouzení naplnění znaků skutkové podstaty bezdůvodného obohacení

Navrhovatel nárokoval bezdůvodné obohacení vzniklé v roce 2013 v důsledku úhrady příspěvku ve vztahu k množství elektřiny, kterážto dle názoru navrhovatele předmětem příspěvku vůbec být neměla.

Podle § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, s účinností od 1. ledna 2014, platí, že není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

Jelikož v posuzovaném případě nedošlo k ujednání stran ve výše uvedeném smyslu, je nezbytné aplikovat předchozí právní úpravu. Co se týče soukromoprávní úpravy, pro rok 2013 byl účinný zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), potažmo zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění do 31. prosince 2013 (dále též „ObchZ“).

Nejvyšší soud dovodil, že *„pro přijetí závěru, zda vztah z bezdůvodného obohacení ... je závazkovým vztahem obchodním nebo občanskoprávním, je nezbytné vyřešit otázku, zda bezdůvodné obohacení, jehož vydání je požadováno, bylo získáno na základě vztahu, který svým pojetím odpovídá § 261 odst. 1 obch. zák. (případně § 261 odst. 2 a 3 a § 262 obch. zák.), tedy zda ke vzniku bezdůvodného obohacení došlo při podnikatelské činnosti stran, či nikoli.“* (rozsudek sp. zn. 32 Cdo 1129/2018 ze dne 20. června 2018).

Jak navrhovatel, tak odpůrce, byli a jsou držiteli příslušné licence na podnikání v energetických odvětvích. Ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) ObchZ byli podnikateli, protože šlo o osoby, které podnikají na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů (zde konkrétně energetického zákona). Vznesený požadavek je tak třeba posoudit optikou norem ObchZ.

Obchodní zákoník sice vlastní úpravu skutkových podstat bezdůvodného obohacení neobsahoval, nicméně judikatura dovodila, že „*právní úprava bezdůvodného obohacení obsažená v občanském zákoníku je úpravou komplexní a uplatní se jak pro občanskoprávní, tak i pro obchodní závazkové vztahy, když obchodní zákoník institut bezdůvodného obohacení neupravuje. Skutečnost, že obchodní zákoník nemá vlastní úpravu bezdůvodného obohacení, neznamená, že závazkový vztah vzniklý mezi tím, kdo se obohatil, a tím, na jehož úkor se takto obohatil, nemůže být svou povahou vztahem obchodním*“ (podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 427/2005 ze dne 31. května 2007).

Podle § 451 OZ platilo, že kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadá, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Zákonným předpokladem pro vznik povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení není protiprávnost činu, ani subjektivní stránka založená na zavinění, ale postačuje faktický stav obohacení, k němuž došlo způsobem, který platná právní úprava zakazuje. V řešené věci navrhovatel namítá, že plnil odpůrci bez právního důvodu, tudíž se odpůrce na jeho úkor bezdůvodně obohatil.

Jak však bylo Nejvyšším soudem v obdobné věci (sp. zn. 32 Cdo 3744/2017) postaveno najisto, navrhovatel plnil odpůrci (a ten plnění požadoval) v souladu s platnou právní úpravou, konkrétně s § 28 a § 13 zákona o PoZE, ve znění účinném do 1. října 2013. V daném kontextu proto nelze hovořit o tom, že by mezi účastníky řízení vůbec vznikl vztah bezdůvodného obohacení, kde by byl aktivně legitimován navrhovatel a pasivně legitimován odpůrce.

Energetický regulační úřad proto konstatuje, že v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 byl odpůrce povinen od výrobců elektřiny, tedy mj. od navrhovatele, vybírat příspěvky též ve vztahu k lokální spotřebě, které následně odváděl operátorovi trhu. Zrcadlově vzato potom i navrhovatel měl povinnost tomu odpovídající peněžní prostředky poukazovat odpůrci.

Zcela zásadním důvodem pro vyslovení závěru o neexistenci bezdůvodného obohacení na straně odpůrce je skutečnost, že platby příspěvku v rozhodném období se uskutečňovaly v souladu se zákonem o PoZE, který obsahoval povinnosti účastníků trhu s elektřinou podílet se na podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů prostřednictvím úhrady příspěvku. Uvedené taktéž značí, že v posuzované věci navrhovatel nemůže být ochuzeným a odpůrce nemůže být obohaceným.

Není tak naplněn základní právní předpoklad bezdůvodného obohacení tvrzený navrhovatelem v podobě majetkového prospěchu na straně odpůrce získaného bez právního důvodu podle § 451 OZ.

Z výše uvedených závěrů je zřejmé, jakými úvahami se ERÚ řídil a z jakého důvodu a v jakém rozsahu nepovažoval právní argumentaci stran za důvodnou či relevantní.

Nebyla-li přiznána nárokovaná jistina, nelze přiznat ani požadované příslušenství (úrok z prodlení, náklady spojené s uplatněním pohledávky). Z důvodu neúspěchu ve věci potom rovněž nelze nahradit náklady řízení (§ 141 odst. 11 správního řádu), což se odrazilo ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

c) Rozsah náhrady nákladů řízení

Ve sporném řízení dominuje zásada úspěchu ve věci, přičemž ve výrokové části rozhodnutí byl petit navrhovatele jako celek zamítnut (výrok I.), což značí úspěch protistrany zastoupené advokátem.

Problematika nákladů správního řízení je upravena obecně v § 79 správního řádu. Náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.

Zvláštní úprava pro sporné řízení je obsažena v § 141 odst. 11 správního řádu, podle kterého platí, že ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.

Odměny advokátů za zastupování ve správním řízení upravuje vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Pravidlo, dle něž lze úspěšné procesní straně přiznat náhradu toliko účelně vynaložených nákladů, se vztahuje na jakékoliv náklady řízení, tedy i na náklady spojené se zastupováním advokátem (na odměnu za zastupování, paušální náhradu hotových výdajů a náhradu za daň z přidané hodnoty). Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu (podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 988/12 ze dne 25. července 2012).

Parafrázováno pohledem Ústavního soudu vysloveným v nálezu sp. zn. II. ÚS 31/10 ze dne 26. května 2010, rozhodnutí o nákladech řízení, vycházející ze správné premisy (např. úspěchu ve věci), nicméně podstatně logicky vadně aplikující dispozici právní normy (účelné uplatňování nebo bránění práva), je zatíženo prvkem libovůle a dochází jím k porušení principu spravedlivého procesu dle článku 36 odst. 1 Listiny a v důsledku toho též čl. 11 odst. 1 Listiny.

Odměna advokáta za poskytování právních služeb se řídí jeho smlouvou s klientem; není-li odměna advokáta takto určena, řídí se ustanoveními této vyhlášky o mimosmluvní odměně. Při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, se výše odměny advokáta určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně.

Advokát má vedle nároku na odměnu též nárok na náhradu hotových výdajů a na náhradu za promeškaný čas za podmínek a ve výši stanovené touto vyhláškou.

Podle § 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. platí, že výše mimosmluvní odměny se stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát ve věci vykonal.

Podle § 10 odst. 1 předmětné vyhlášky se při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech, považuje za tarifní hodnotu částka 5000 Kč, když ve smyslu ustanovení § 7 bodu 3. téže vyhlášky sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 1 000 Kč do 5 000 Kč činí 1 000 Kč.

Energetický regulační úřad nepřiznal obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a. s., prostřednictvím právního zástupce odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, který je prvním účtovatelným úkonem a vždy předchází ostatní úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] z důvodu, že plná moc byla udělena již ve fázi řízení před soudem, tzn. ve správním řízení byl právní zástupce odpůrce s řešenou problematikou plně obeznámen, jak lze ostatně dovodit z jím činěných procesních úkonů.

Právní zástupce odpůrce ve správním řízení realizoval nahlížení do spisu. Podle advokátního tarifu však odměna za nahlížení do spisu nenáleží, neboť je z povahy věci součástí jiného úkonu právní služby (typicky převzetí a příprava zastoupení). Nadto je třeba akcentovat, že smyslem úkonu učiněného v samotném počátku správního řízení bylo seznámení se s obsahem soudního spisu, protože v rámci správního řízení se jeho účastníci dosud (vztaheno ke dni 13. prosince 2019) nevyjádřili. Obsah soudního spisu však měl být právnímu zástupci již znám z jím činěných předchozích podání za účelem zaujetí patřičné protiargumentace.

Písemnou žádost o sdělení informace ze dne 20. března 2020, zda byly do spisu založeny nové podklady, nelze považovat za účelně vynaložený náklad, neboť tato okolnost by byla jednoznačně zjistitelná třeba právě při nahlížení do spisu. To samé platí též ve vztahu k písemnosti ze dne 1. dubna 2020 (žádost o zaslání případného vyjádření protistrany).

Vedle toho právní zástupce odpůrce ve správním řízení učinil tři písemná vyjádření, která lze za účelné úkony právní služby považovat, protože jsou reflexí na argumentaci protistrany [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ve svém souhrnu jde o tři úkony právní služby oceněných sazbou 1.000 Kč bez DPH, tj. celkem 3.000 Kč bez DPH.

Podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží advokátu náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie.

Podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. platí, že nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce jako náhradě výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné, činí tato částka 300 Kč na jeden úkon právní služby.

Paušální částka náhrady hotových výdajů náleží ke každému úkonu právní služby. S ohledem na okolnost přiznání náhrady nákladů u tří úkonů právní služby činí vypočtená částka 900 Kč bez DPH (3 x 300 Kč).

Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená dle ustanovení § 37 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 819 Kč.

Obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a. s., prostřednictvím právního zástupce Mgr. Radka Pokorného, se pro účely náhrady nákladů řízení tak přiznává peněžitá částka v celkové výši 4.719 Kč.

Ačkoli ze strany odpůrce nebyla explicitně vymezena lhůta pro splnění jím požadované povinnosti nahradit náklady řízení, z povahy věci je zřejmé, že jde o návrh na vydání rozhodnutí ukládající povinnost, který je obdobou žaloby na plnění.

Energetický regulační úřad proto při stanovení pariční lhůty analogicky vycházel z § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, upravujícího lhůtu k plnění (srov. dikci „uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku“).

P o u č e n í o o p r a v n ě m p r o s t ř ě d k u :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

JUDr. Zdeněk Zdvihal

**oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení**

Rozdělovník: KRPA PAPER, a.s., prostřednictvím Mgr. Martiny Nyklové

ČEZ Distribuce, a. s., prostřednictvím Mgr. Radka Pokorného